

Azokat az áttelepedetteket se irigyelem, akik azt remélték, nem lesz büntudatuk, ha nem vállalják nyíltan a döntés felelősségét, és távol maradnak az urnáktól.

Annál nagyobb öröm számunkra, hogy tapasztalhatjuk, mi erdélyi örménymagyarok ha kell, magyarabbak vagyunk sok anyaországainál. A sok megszólalásból a továbbiakban közlünk néhányat, hiszen a népszavazás igenis eredményes volt, mert az embereket állásfoglalásra készíti, a kérdést meg kell oldani!

Igenis büszkék vagyunk *Patrubány Miklósr*a, aki nem hagyta agyonhallgatni ezt a kérdést. Büszkék vagyunk Verőcsemaros polgármesterére, az örménymagyar *gróf Bethlen Farkasra* (Gudenus: Örmény eredetű magyar nemesi családok, 327. lap), aki úgy él és dolgozik, hogy településén hetven százalékkal győztek az igenek, és a híres-neves *Keresztes Ildikóra*, (Heti Válasz nov.) és mindazokra, akik nem tagadták meg gyökereiket. Egy nemrég elhangzott rádióinterjúban Bethlen Farkas a gyökerek ápolásának fontosságáról is beszélt, s földijének vallomásából megtudjuk, mit mondott az eredményhirdetés után. Még többet kell dolgoznunk, még többet kell tennünk. Mi is így gondoljuk, és igyekszünk.

Bálintné Kovács Júlia Kolozsvár

* * *

Magyarország halk „igen”-je

Négy nap telt el december ötödike estéjétől. Negyedik napja nem tudok magamhoz térni, négy napja csak keresem, de nem találok a helyem, négy napja könnyeimel alszom el, négy napja életkedv nélkül kelek fel reggel, és nem tudom, meddig lesz ez még így. Tudom testvéreim, a „mostohaanyaország” határain túl - Lévától Déváiig, Beregszásztól Zentáig, Kisszelmenctől Nagyszelmencig, Kassától Székelyudvarhelyig - nektek még szörnyűbb most. A barátomra gondolok, aki alig száz kilométerre lakik tőlem a szlovákiai Zselizén. Mit fogunk mondani először egymásnak, amikor szombaton találkozunk majd?

A varságiakra gondolok, a Berci panziójára ott, a Küküllő mellett, meg Jocóra gondolok és Botira és a többiekre és az ismeretlen ismerősökre, és gondolok Csillára, aki mindig vacsorát készített nekünk. Istenem, fogom-e még látni Erdélyt? Nem merek oda menni többé, pedig még annyi mindent akartam látni belőle!

Székely testvéreim, nem merek odamenni, mert olvasom az újságban, hallgatom a hírekben, hogy már levették a piros-fehér-zöld lobogót a gyergyószentmiklósi plébániáról, hallom, már nem énekelitek a nemzeti imát, és hallom, kiírtatok Udvarhelyen a G. Pub ajtajára, hogy „Magyar állampolgárokat nem szolgálunk ki”. Arra a G. Pubra, ahol nemrég még egy vidám leánybúcsúztató társaság ünnepelt már jóval záróra után, és ahol viccből azt mondtuk a barátaimmal, hogy mi fenyédiük vagyunk. Ti persze nem hittétek el, mert tudtátok, hogy a fenyédiük szép székelyesen beszélnek, nem pedig ilyen szürkén-egyszerűen, mint mi, mert így csak a „mostohaanya-országiak” beszélnek. Hát mondjátok, barátaim, hogyan menjek én ezután oda? Hiszen nincs a homlokomra írva, hogy „Én igennel szavaztam”! És ha oda is lenne írva, lehet, hogy Ti már azokat sem látjátok szívesen?!

Székely barátaim, ti igaz magyarok! Azt azért ne feledjétek, hogy mi itt több mint másfélmillión ugyanolyan keserűségben élünk december ötödike óta, mint Ti! Azért gondoljatok arra, hogy mégis a mi „igenünk” győzött a „nem” felett. Tudom, sovány a vigasz, de azért gondoljatok arra is, hogy csak azért nem volt több „igen”, mert egy hazug propaganda minden erővel segítette a közömbösséget és a „nemet”. És még így is az igen kerekedett fölül. Gondoljatok arra is, hogy akik már jártak Nálátok, azoknak a kilencven százaléka szerelmes lett Erdélybe, és biztosak lehettek benne, hogy azok mind elmentek december ötödikén a szavazófülkékbe, és behúzták azt az átkozott ikszet a megfelelő helyre. Gondoljatok arra, hogy ha a többi is járt volna már Erdélyben, akkor biztosan nem marad otthon ötödikén. Mert akik otthon maradtak, nem mind gonoszok, hanem a többségük megtévesztett ember, megtévesztett szegény ember.

Nekünk, a másfélmillió igennel szavazóknak a szívünkbe mar a fájdalom, a Ti fájdalmatok a miénk is, és hiszek benne, hogy közös lesz az örömünk, amikor nemsokára mégiscsak magyar állampolgár lehet minden magyar. Mert biztos vagyok benne, hogy így lesz! Így lesz, mert küzdeni fogunk érte, és azok, akik most megtagadták, szégyelleni fogják magukat.

Küzdjétek az autonómiáért, mert meglesz az is, és akkor majd annak is együtt fogunk örülni. Nem adhatjuk fel ezerszáz év közös történelmét egy szerencsétlen időben kiírt, szerencsétlenül végződött népszavazás miatt. Nem adhatjuk fel közös történelmünket, mert akkor hiába halt meg Sándorunk Segesváron, akkor hiába halt meg hősként a Tizenhárom Aradon, akkor hiába haltak meg nagyapáink a Don-kanyarnál

és még Isten tudja, hogy hol. Nem adtuk fel a tatár után, nem adtuk fel Mohács után, nem adtuk fel a két világháború után, nem adtuk fel soha! Soha, soha, soha! Tartozunk hát öseinknek és unokáinknak is azzal, hogy most is összeszorítjuk fogainkat és folytatjuk a harcot, folytatjuk a nemzetegyesítést. Erősítsen meg ez a kudarc, és fájdalomunkból merítsünk hozzá erőt!

Egy Pest megyei kis faluban élek a Duna-kanyar szívében, Verőcén. A polgármesterünk Bethlen Farkas. Igen, ő az a Bethlen Farkas. Egyenes ági leszármazottja az erdélyi Bethleneknek, akiknek mellszobra ott van az udvarhelyi szoborparkban. Itt Verőcén több mint hetven százalékkal győztek az igenek, Istenkém, bár csak így lett volna az egész országban! A mi Bethlenünk konok egy ember, amolyan székelyfajta a javából. Az a fajta, aki összeszorította a fogait, pénzt szerzett, és felépített belőle egy iskolát ősei földjén, Bethlenben. Tegnap elkeseredetten hívtam fel a mi konok polgármesterünket, és megkérdeztem, hogy most mi lesz, mire Ő a menthetetlen optimizmusával így válaszolt: Még többet kell dolgoznunk, még többet kell tennünk.

Igen! Az én igen szavazatom kötelez arra, hogy még többet tegyek, arra, hogy fáradhatatlanul meséljem el a kétkedőknek, hogy milyenek a székelyek, és hogy mennyit szenvedtek az elmúlt rendszerben, és el kell mesélnem nekik, hogy milyen lehet a kisebbségi élet Kolozsváron, és milyen az úgynevezett szórványvidékeken. Igen! Én abba a másfélmillióba tartozom, akik nem adják fel most sem, és higgyetek nekem, a többi igennel szavazó ugyanígy fog tenni. Elmeséljük a közömbösöknek, a kétkedőknek, a kenyérrüket féltőknek, hogy tanulnunk kell a jó székelyektől. Tanulnunk kell a kárpátaljai testvéreinktől, a vajdaságiaktól, és tanulnunk kell a jó palócoktól ott, a Felvidéken. Fáradhatatlanok leszünk, barátaim, mert ez a kötelességünk, tudjuk jól.

És most legszívesebben beleüvölteném abba az áldott hargitai csendbe, bele a Gyergyói-medencébe úgy, hogy egészen Sepsiszentgyörgyig elhallatszon, hogy állítsatok székely kapukat, és faragjatok bele újra magyar címet, olyat, amilyen Zetelakán van! Faragjátok bele nyugodtan, mert nem mondott nektek nemet Magyarország azon az átkozott vasárnapon, hanem igent mondott! Igent mondott, csak sajnos halk volt ez az igen. Halk volt, mert nem tudta elég erővel lenyomni a nemek hangját, de mi másfélmillió fáradhatatlanok leszünk, és napról napra egyre többen fogjuk mondani, hogy: Igen!

Tiszta szívvel kérek Benneteket, ne haragudjatok ránk, a megtévedt testvérekre! És most előttem megfogadom: „Sújtson le reám az Isten, ha népemet veszni hagyom!”

*Kiss Sándor Verőce
(Szabadság, 2004. december 13.)*

* * *

Mi többek vagyunk

Számomra nem okozott különösebb megrázkódtatást a határainkon kívül zajló népi cirkusz végkimenetele, annál is inkább, mert eleve kételkedve fogadtam ezt a megoldási lehetőséget és ennek szükségességét.

Hatvanas-hetvenes évekbeli pedagógusaim már akkor tudták, hogy önerőből és önbecsülésből kell felépítenünk jövőnket. A nemzethez való tartozásunk tudata akkor is és most is mindennél erősebb. Még azok nézeténél is, akik magas lovaikról szemlélődve kisebbnek látják a körülöttük kibontakozó világot és ennél fogva magukat valami elvakult önhittségtől vezérelve, nagyobbak érzékelik.

A közelmúlt eseménye mindenkit meg kell hogy erősítsen abban a tudatban, hogy Kós Károly annak idején sokat vitatott traszszilvanizmusa felé kellene forduljanak mindazok, akik érthető érzelmi elfogultságukban túl sokat vártak egy kis ország kis népétől.

Nekünk most nem kell zászlót égetni, sárral dobálni, vendégeket kirekeszteni, ablakokat betörni, mert annál többek vagyunk. Sokkal többek!

Nekünk most gyászolnunk kell, csendben, félárbócra eresztett lobogónkkal, hogy a gyász után felegyenesedve és gerincben megerősödve bátran nézhessünk azok szemébe, akik nem sokat tudnak a mi Tündérekertünkről.

*Egri Ferenc
(Szabadság 2004. december 13.)*

* * *

Tájékoztató: Az Országos Örmény Önkormányzat címe 2005. január 1-től megváltozott.

Új címe 1025. Budapest Palatinus u. 4. Telefon/fax: 332-3943.

Megközelíthető: 191-es autóbusszal a végállomásig.